

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1538/2015
16.06.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац и Јелене Боровац, чланова већа, у парници тужилаца Р.М. из Б. и С.Р. из Б., које заступа пуномоћник Б.Б., адвокат из Б., против тужене В.Р. из Б., коју заступа пуномоћник С.С., адвокат из Б., ради утврђења, вредност спора 4.300.000,00 динара, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2163/14 од 04.03.2015. године, у седници већа одржаној дана 16.06.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужилаца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2163/14 од 04.03.2015. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду 41.П.бр.91274/2010 од 06.12.2013. године, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиља којим је тражено да се утврди да заоставштину покојног Р.Р. бившег из Б. умрлог 13.10.2006. године представља и сума од 4.300.000,00 динара; да се тужиљама исплати свакој по 1.433.333,00 динара са каматом почев од 13.10.2006. године. Обавезане су тужиље да туженој на име трошкова спора исплате 455.250,00 динара.

Побијаном другостепеном пресудом одбијена је као неоснована жалба тужиља и првостепена пресуда је потврђена.

Против правноснажне другостепене пресуде тужиље су благовремено изјавиле ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 398. раније важећег ЗПП ("Службени гласник РС" 125/04...), па је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности. Као ревизијски разлог истиче се постојање битне повреде, али се у образложењу не наводи о којој је повреди реч.

Тужиле су решењем Другог општинског суда у Београду О 3499/06 од 02.07.2007. године упућене на парницу ради утврђења да заоставштину оставиоца (њиховог покојног оца) представља сума од 4.300.000,00 динара која је добијена продајом двособног стана у улици ... бр. ... од 65,13м² (уговор о продаји од 13.06.2006. године између оставиоца као продавца и Д.И. из У. као купца, оверен 19.06.2007. године). По правноснажности решења, тужиле су поднеле тужбу ради утврђења састава заоставштине, па је првостепени суд 16.06.2010. године донео пресуду због пропуштања усвојивши тужбени захтев. Та пресуда је у жалбеном поступку укинута решењем Апелационог суда у Београду од 02.02.2010. године. Из уговора о продаји утврђује се да је цена продатог стана од 4.300.000,00 динара исплаћена купцу приликом састављања уговора (продавац односно оставилац и тужена су супружници). Из исказа сведока М.Б. утврђено је да му је оставилац продао стан за цену из уговора али да исплате цене није било јер је продавац њему – сведоку дуговао 40.000 марака. Продајом стана продавац се "раздужио" кроз замену испуњења, а остатак цене је продавац (оставилац) узео и са њим исплатио дугове према трећим лицима. Са туженом није у добрим односима и зна да је свако од њих "био за себе" мислећи на продавца (оставиоца) и тужену. Сведок И.Б. истицала је да је позната чињеница о задужености покојног Р. (оставиоца) због лечења и враћања дугова своје ћерке. Већи део цене је било "пребијање дуга са мојим мужем" а остатак новца му је исплаћен. Првостепени суд је поверовао исказима сведока.

На тако утврђено чињенично стање правилно је примењено материјално право када је тужбени захтев правноснажно одбијен као неоснован.

Наиме, сума од 4.300.000,00 динара добијена продајом стана оставиоца не представља заоставштину покојног (члан 1. ЗОН-а). Наиме, пре смрти продавац је добијеном ценом располагао правним пословима (враћање и пребијање дугова) тако да спорна сума није представљала његову заоставштину у моменту смрти. Тужиле по сопственом признању нису биле у добрим односима са туженом нити су одржавале ближе контакте од момента продаје стана до момента смрти (око три месеца). Немају доказа (већ претпостављају) да сума од 4.300.000,00 динара представља заоставштину јер у кратком временском року није могла бити потрошена. Суд њиховим исказима није поклонио веру јер се тврдња заснива на претпоставци, а не на доказима.

У ревизији се оспорава оцена доказа (искази сведока - купаца стана) и истиче да је суд морао саслушати и тужену као странку што је недозвољено, јер се тиме указује на погрешно утврђено чињенично стање. У ревизији се расправљају правна, а не чињенична питања, па предмет оцене ревизијског суда нису били истакнути

наводи јер се ревизија не може изјавити због погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања (члан 398. став 3. ранијег ЗПП).

На основу члана 405. ЗПП одучено је као у изреци.

**Председник већа
судија
Предраг Трифуновић,с.р.**